

1. Bo-csásd meg, Úr Is - ten, if - jú - sá - gom - nak vét -

két, Sok hi - tet - len - sé - gét, un - dok fer - tel -

mes - sé - gét; Tö - röld el rút - sá - gát, Min - den

ál - nok - sá - gát, Könnye - bítsd lel - kem ter - hét.

2. Az én búsult lelkem én nyavalyás testemben / Tétova bújdosik, mint madár a szélvészben; / Tőled elijedett, / Tudván, hogy vétkezett, / Akar esni kétségben.

3. Akarna gyakorta hozzád ismét megtérni, / De bűnei miatt nem mer elődbe menni, / Tőled oly igen fél, / Reád nézni sem mér, / Színed igen rettegi.

4. Semmije sincs pedig, mivel elődbe menjen, / Mivel jóvoltodért viszont téged tiszteljen, / Nagy alázatosan, / Méltó haragokban / Tégedet engeszteljen.

5. Bátorítsad, Uram, azért biztató szóddal! / Mit használsz szegénynek örök kárhozatjával? / Inkább hadd dicsérjen / E földön életében / Szép magasztalásokkal.

6. Irgalmasságod is annál inkább kitetszik, / Amennél több vétünk nekünk elengedtetik, / Inkább kegyelmedben, / Mint büntetésedben / Te irgalmad tündöklük.

7. Térj azért, én lelkem, kegyelmes Istenedhez, / Szép könyörgésekkel békéljél szent kezéhez, / Mert lám hozzá fogad, / Csak reá hagy magad: / Igen irgalmas Úr ez.

8. Higyünk mindörökké egyedül csak öbenne, / Őrizkedjünk büntől, ne távozzunk őtőle. / Áldott az ő neve / Örökké mennyekben, / Ki már megkegyelmeze.

9. Éneklek ezeket elkeseredett szívvel, / Várván Úr kegyelmét fejemre Szentlelkével, / Tétova bújdosván, / Bűnömön bánkódván, / Tusakodván ördöggel.